Дебют

Катерина Стрельнікова – молода поетка. Народилася в передмісті Полтави, нині навчається на 4 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, майбутній фахівець з української мови, літератури й редагування.

Шанує художнє слово, серед улюблених авторів – світові класики Г. Г. Маркес, Е. М. Ремарк, М. О. Булгаков і представники українського літературного постмодернізму; робить успішні спроби досліджувати сучасне письменство; захоплюється рок-музикою; бере активну участь в культурному житті вишу та міста.

Входить до МЦ "Заспів", який уже понад 45 років діє в ПНПУ. Свої твори публікувала в літературному альманасі "Поетичні студії – 2008" (Полтава, 2008).

У віршах вона різна – наразі пропонує читачам філософсько-екзистенціальну добірку з відтінком іронії.

Маємо те, що маємо, –
Недопиту каву, відслонену фіранку.
Шукаємо те, що шукаємо, –
Минулого дня, вчорашнього ранку.
Бачимо те, що бачимо, –
Очі, порожні до стоми,
Кличемо –
за звичаєм
– на поміч.
Робимо те, що робимо, –
Вбиваємо словами вчинок.
Можемо те, що можемо, –
Виносити душу на ринок.

* * *

Мене збила машина,
По мозку проїхали шини.
Я не буду блукати вулицями
І сумними, як тінь, околицями.
Мою склянку поцупить сусідка,
Вона викине мертву квітку...
То нехай, бо я не любила троянди,
Сказати про це, мабуть, було варто.
Хтось – без "можна" – привласнить одяг
І білет на ранковий потяг.
Я не снитимусь більше мамі,
Чай застигне в чужому стакані.
Потім більше не буде...
Мене збила машина,
По мозку проїхали шини.

* * *

Ілюзія щастя, нічні депресії,
Перепади настрою, мозкові регресії.
Божевільні рішення моєї свідомості,
Я втомилася від спонтанності.
Я втомилася від раптовості.
Системні віруси, файли заражені,
Під очима синці, мов гриби насаджені.
Зараження пам'яті, останні шанси,
Мозок співає прощальні романси.
Колові оберти, нічні кошмари,
Слова звідусіль – лікуйся, нездаро!
Початок кінця. Всесвітня тиранія,
Назва якої проста – наркоманія.

* * *

Я не сама у цьому коридорі,
Нас двоє, ми однакові – не бачиш?
Вона сміється, а мені говорять,
Чого ти плачеш?
Вона носить біле, я чорне.
Я націоналістка, вона англійським роком
хвора.
У мене багато друзів, вона відлюдник від
народження.
У нас різні інтереси, але спільне
походження.
Мене звати Катя, вона носить ім'я те саме.
Вона встає пізно, а я прокидаюся рано.
У чому фішка? – Ми одна людина,
В якої особистісне роздвоєння,
Правда, дивно?!

ХАРКІВ

Місто контрастів, місто ідей,
Я туляюсь твоїми вулицями.
Створюю власні критерії,
Шукаю власні околиці.
Місто безодні померлих янголів,
Які давно тут бродяжать, обкурені,
Збирають яблука з зеленої яблуні,
І ходять, людськими думками обвуглені.
Місто фасадних напливів зірок,
Місто, де пошук відгонить асфальтом.
Місто чужих сподівань і думок,
Місто, в якому мріяти варто.

ДИПТИХ

1
Я гусінь.
Хоч ні, я метелик.
Яскрава тільки зовні
І така одноманітна всередині.
Я гарненький маленький метелик,
Шукаю виразне та веселе,
Ведуся тільки на обгортку.
Я метелик...
І от побачила – розкішне,
А воно прикололо мене до білого
аркуша,
Захотіло засушити.
Чи змішати зі своєю колекцією.
Мертву.
Суху.
Самотню.

2
А якщо я стану виробником,
Виробником страждання,
сліз,
тортур?!.
А якщо я буду збирати мито –
З переживань,
наклепів,
обману?..
А якщо я буду віддавати дохід
З різних видів жорстокості
та поневірянь?
Може, тоді я стану схожою на тебе,
Може, тоді я стану тобою?
Напевно.
Та подумай, чи це мені потрібно?..

* * *

Твій цілунок пахне орбітом з м'ятою,
А твоє серце – нікотиновим смогом.
Твої губи нагадують мені мої:
Вони холодні.
Вони чужі.
Вони просто байдужі.
Мій цілунок пахне літнім вітром,
А моє серце – зимовим морозом.
Наші душі різні.
Вони терпкі, наче вино.
Вони гіркі, як осінній туман вологого дня.
Вони інші.
Ми інші.
У всесвітній чашці з компотом
Ми просто два сухофрукти.
Ми солодкі, але сухі,
Сухі...
Ти чорнослив,
я родзинка.
Ми різні.
Ми – не ми,
Ми: ти + я,
І цей плюс
Уже нічого не дорівнює.
Скінчилося.
Жаль. А може, байдужість?

* * *

Якщо намагатися перекричати вітер,
Нічого не почуєш.
Утратиш себе.
Почнеш сохнути.
Якщо захочеться одягти окуляри,
Нічого не побачиш,
Утратиш світ,
Почнеш забуватися...
Якщо не зробиш нічого,
Станеш листям,
Яке затопчуть інші – сильніші,
Котрі, насунувши окуляри,
Змогли перекричати вітер – безстрашні.

* * *

Продайте душу, повісьте над нею бірку,
Це зручно, мій номер четвірка.
Поставте ґрати, залийте цементом тіло,
Щоб не втрачати те, що в землі спочило.
Вже стерто прізвище, змито ім'я –
Тільки бірка.
Заходьте в гості, я тут спочиваю,
Мій номер четвірка.
Забудьте людину, нехай відсипається тіло,
Немає імені, згасла зірка...
Чи воно так хотіло?
Життя –
залізні ґрати –
бірка.

* * *

Можеш плакати, можеш любити планету,
Можеш стріляти з газового пістолета.
Це твоя планети, і ти особистість,
Нас таких сорок вісім мільйонів, звичайних,
І творчих людей – тисяч триста.
Можеш скрипку зламати,
Як почуєш в душі мелодію.
Можеш в когось на нервах грати
Чи складати свої рапсодії.
Боже мій, можеш тінню блукати по хаті
Та шукати подих коханця в кімнаті.
Це твоя планета,
У ній ти пускаєш стріли.
Це твоя планета,
Аби ж на ній жити вміли.

МИ І ВОНИ

Триптих

МИ

Ми шукаємо сенс буття,
Бо більше нічим не зацікавлені.
Критикуємо чужі проблеми,
Хоч маємо власне життя,
І говоримо про щось високе,
Бо такі правильні.
Ми намагаємося жити як всі,
Мешкаємо в центрі,
хоч маємо хату скраю,
На слова допоможіть –
Порціями видаємо сміх,
А ввечері в Бога
Собі підпори благаємо.
Ми ніколи не знайдемо доброти,
Розтягнемо посмішку,
бо зранку наточені зуби,
І будемо вільно йти,
І думати, що фортуна нас любить.

ВОНИ

А в них руки брудні,
Проте чиста душа.
У них руки в багні,
Та в усьому існує межа.
У них очі сумні,
Їхній дім – то вокзал, то лавка.
Ми дивуємось – жити так варто?
Вони люблять тепло,
Але разом з ними блукає холод.
Їхнє літо давно відцвіло,
Їхній друг – то печаль, то голод...

МИ І ВОНИ

Ми знаємо про них, вони про нас,
Смієтеся? – А що тут смішного?
Ми з ними стикалися в житті не раз,
Та переходили на інший бік дороги.
Ми не подамо милостиню,
Хоч вони прийняли б.
Нам байдуже до когось, крім себе.
Нам не подадуть, як і ми не подамо руки...
Думаймо, чи так жити треба?

* * *

В моїй душі запахло ладаном,
Закрили вікно,
Затулили дзеркала.
В моїй душі запахло ладаном,
Бо вчора мене не стало.
Забудуть асфальти мою ходу,
В будинку мій запах заблудить.
Я завтра у безвість беззвучно піду,
Вже завтра мене не буде.
Не встигну прибрати усі свої речі,
До хати закрити двері.
І лиш постукає в хату вечір,
Щоб з'їсти мою вечерю.